

3 - 14 - 37

Estimat Màrius: Ja m'ho pen-
sava ahir que no t'era a temps a
dir-te que no calia que escriuís,
sís perquè estava contenta. Al matí
ho vaig dir a l'Enriqueta i al vespre
encara no se m'havia recordat.

Gràcies Màrius, vaig estar molt
contenta però et ben asseguro
que no ho necessito com aquell
dia del pueicat.

Favé bondat encara, i no t'es-
civaré llarg; no és que no estigui
ho; però aquest matí encara no faia
les coses tal com cal i t'obcino.

Enius somnis, Màrius!... a mi
també m'apradaria de tenir-lo tan
discret; però per contra el tinc
fueranís fins a fer porar els peus
de punta. És clar que no m'ha
trevegues a interpretar-lo; no són

+

Adelín, fins avui — M. Juliana de Altrata —

tan indiscreta per ficar-me en aquestes coses. Si vols, interpreta-m'ho tu, i hi vivrà.

Es de debò que llicita pels teus versos! és segur pas l'alpinista que m'has donat. Molt grossa, molt grossa. Ara que jo, estimat amic, no t'hi puc pas dir res. Estic molt agraïda que m'ho hages volgut dir però no m'alt empellegat per res. Estic molt contenta tant sols ~~per~~ perquè m'heguis començat per llicitar, així vol dir que no desfiges de deixar-lo, com jo voldria, per tot-hora ha resta m'ho i prefereixo que sigui pel teu propi convenciment que pel que puguis dir-te als altres i menys que ningú jo que no ho de perdre. Ho en aquestes coses teves.

Si l'haques deixant fer, ah, mateix el meu cas t'ho hauria contentat la primera resposta que va tenir a flor de llavi en la girte; però el fang fang i avui pensa més agraïtat. És te'l he de dir però ~~no~~ que puguis tenir dubte...! Ves passejant Marins, tranquil, sense sospites, amb calma i tot restirà ho. Jo ho desitjo de tot cor.